

Głośnik tubowy Tefag Cornet 1278

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1928

Miejsce powstania:
Berlin, Niemcy

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 380 mm, sze.: 296 mm, gł.: 305 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 993/V/249

SŁOWA KLUCZOWE

dźwięk, fonografia, komunikacja, muzyka, nagłośnienie, odtwarzanie dźwięku, prąd, międzywojnie, radio

OPIS

Tefag to marketingowy skrót nazwy koncernu Telephon-Fabrik Berliner AG, założonego w Hanowerze w 1898 roku przez Josepha Berlinera – przedsiębiorcę żydowskiego pochodzenia i brata Emila Berlinera (wynalazcy gramofonu i płyty gramofonowej). Od 1927 roku siedzibą firmy był Berlin. W związku z wielkim kryzysem, zawirowaniami ekonomicznymi, społecznymi i politycznymi w Niemczech przelomu lat 20. i 30. XX wieku, struktura własnościowa firmy kilkakrotnie ulegała zmianom. Tefag produkował głównie telefony, kable i inne urządzenia z zakresu telekomunikacji, wytwarzanie głośników było poboczną gałęzią ich działalności. Lata 20. XX wieku to okres, w którym w sklepach pojawiły się pierwsze radioodbiorniki, a samo radio, jako nowy środek przekazu, zyskiwało na popularności. Pierwsze urządzenia skonstruowane były jednak w takich sposób, że słuchanie radia wiązało się z koniecznością używania słuchawek. Stale poszukiwano rozwiązań mogących zapewnić szerszy odbiór nadawanych audycji. W tym celu skonstruowano głośniki tubowe w formie dostawek. Ich pionierskie modele pojawiły się w Europie około 1922 roku, wówczas (z braku innego gniazda) podłączano je do wyjść słuchawkowych. Głośniki tubowe były składane z dwóch elementów. Za źródło dźwięku służył układ przetwornika indukcyjno-magnetycznego, wykorzystywanego w słuchawkach telefonicznych. Układ urządzenia pozwalał na regulację mocy dźwięku za pomocą śruby połączonej na stałe z cewkami i magnesem. Obrót pokrętki pozwalał na oddalenie lub przybliżenie magnesu do membrany, a tym samym regulację jej drgań. Na obudowę przetwornika zakładano tubę akustyczną wykonaną z aluminium lub, rzadziej, z drewna. Tuby miały kształt zbliżony do stożka lub ostrosłupa z wachlarzowym profilowaniem krawędzi w najszerszej części czary. Zabieg ten miał na celu wzmocnienie siły głosu. Wymowny opis ich zalet i wad można znaleźć na stronach Katalogu Działu Radjotechnicznego: „Głośniki tubowe są to w zasadzie słuchawki większych rozmiarów z tubą, która sprawia, że głos jest pełniejszy i plastyczniejszy. Głośniki dają odbiór t. zw. obiektywny, to znaczy dostępny większości słuchaczy. Niestety mają (...) tę wadę, że dają głos podobny do gramofonu” ze śladem „metalicznego zabarwienia”. Głośnik tubowy (Trichterlautsprecher czyli właściwie „głośnik lejkowy”) typu Cornet 1278 znalazł się w ofercie sprzedażowej firmy Tefag w sezonie 1928/1929. Kosztował dwadzieścia osiem reichsmarek. Oprócz niego do sprzedaży trafiły wówczas inaczej profilowane głośniki tubowe, takie jak Goliath 1275 oraz Fanfare 1279, jak również głośniki stożkowe w których aluminiową tubę zastąpiono papierową membraną – Conus 1257, Ultra-Conus 1254, Secundus 1253. Opracowanie: Filip Wróblewski